Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (afdelingen for bevilling af appel)

30. januar 2023*

»Appel – EU-varemærker – bevilling af appel – artikel 170b i Domstolens procesreglement – anmodning, der godtgør, at et spørgsmål er vigtigt for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling – appellen admitteres«

I sag C-580/22 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 1. september 2022,

bonnanwalt Vermögens- und Beteiligungsgesellschaft mbH, Bonn (Tyskland), ved Rechtsanwalt T. Wendt,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO),

sagsøgt i første instans,

Bayerischer Rundfunk, München (Tyskland),

Hessischer Rundfunk, Frankfurt am Main (Tyskland),

Mitteldeutscher Rundfunk, Leipzig (Tyskland),

Norddeutscher Rundfunk, Hamburg (Tyskland),

Rundfunk Berlin-Brandenburg, Berlin (Tyskland),

Saarländischer Rundfunk, Saarbrücken (Tyskland),

Südwestrundfunk, Mainz (Tyskland),

Westdeutscher Rundfunk Köln, Köln (Tyskland),

Radio Bremen, Bremen (Tyskland),

* Processprog: tysk.

intervenienter i første instans

har

DOMSTOLEN (afdelingen for bevilling af appel)

sammensat af vicepræsidenten, L. Bay Larsen, og dommerne M. Safjan (refererende dommer) og N. Jääskinen,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokat G. Pitruzzella,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved sin appel har bonnanwalt Vermögens- und Beteiligungsgesellschaft mbH nedlagt påstand om ophævelse af kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 16. juni 2022, bonnanwalt mod EUIPO – Bayerischer Rundfunk m.fl. (tagesschau) (T-83/20, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2022:369), hvorved Retten afviste selskabets søgsmål med påstand om annullation af afgørelse truffet den 12. december 2019 af Andet Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1487/2019-2) vedrørende en sag om fortabelse af et EU-varemærke mellem bonnanwalt Vermögens- und Beteiligungsgesellschaft og intervenienterne i første instans.

Anmodningen om bevilling af appel

2 I henhold til artikel 58a, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol er behandlingen af en appel, der iværksættes til prøvelse af Rettens afgørelser vedrørende en afgørelse truffet af en uafhængig appelinstans i EUIPO betinget af en forudgående bevilling fra Domstolen.

3 I henhold til statuttens artikel 58a, stk. 3, admitteres appellen helt eller delvist i henhold til den i procesreglementet fastsatte fremgangsmåde, når den rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.

4 I henhold til procesreglementets artikel 170a, stk. 1, skal appellanten i de situationer, der er omhandlet i statuttens artikel 58a, stk. 1, vedlægge sin stævning en anmodning om bevilling af appel, hvori vedkommende redegør for det vigtige spørgsmål, som appellen rejser for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, og idet den indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for, at Domstolen kan træffe afgørelse om anmodningen.

5 I henhold til procesreglementets artikel 170b, stk. 1 og 3, træffer Domstolen snarest afgørelse vedrørende denne anmodning ved begrundet kendelse.

Appellantens argumenter

6 Til støtte for sin anmodning om bevilling af appel har appellanten gjort gældende, at appellen rejser vigtige spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling.

7 Dette er tilfældet med hensyn til første led af appellens første anbringende, hvorved appellanten i det væsentlige har bebrejdet Retten, at den i den appellerede kendelses præmis 33 ff. fastslog, at Domstolens praksis vedrørende advokatens uafhængighed i forhold til klienten, som navnlig fremgår af dom af 24. marts 2022, PJ og PC mod EUIPO (C-529/18 P og C-531/18 P, EU:C:2022:218), også finder anvendelse, når klienten er en juridisk person.

8 Subsidiært, ved første anbringendes andet led, har appellanten gjort gældende, at Retten som minimum burde have taget hensyn til, at fremgangsmåden i sager om fortabelse, som fastsat i artikel 63, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT 2017, L 154, s. 1), tjener en almen interesse, og at denne interesse er sammenfaldende med enhver mulig repræsentants interesser, således at en advokat, der repræsenterer en begærende part vedrørende fortabelse, også handler i sin egen interesse.

9 Appellens andet anbringende rejser angiveligt det vigtige spørgsmål, om Retten, før den afviser et søgsmål eller en appel, henset til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), er forpligtet til at oplyse den berørte part herom for at give vedkommende mulighed for at blive behørigt repræsenteret, når dette ikke er tilfældet.

Domstolens bemærkninger

10 Det skal indledningsvis bemærkes, at det påhviler appellanten at godtgøre, at de spørgsmål, der er rejst i appellen, er vigtige for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling (kendelse af 10.12.2021, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).

11 Desuden fremgår det af artikel 58a, stk. 3, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, sammenholdt med procesreglementets artikel 170a, stk. 1, og artikel 170b, stk. 4, andet punktum, at en anmodning om bevilling af appel skal indeholde alle de oplysninger, som gør det muligt for Domstolen at træffe afgørelse om bevilling af appel og, hvis appellen admitteres delvist, at fastslå de appelanbringender eller de dele af appellen, som svarskriftet skal være rettet mod. Henset til, at ordningen med forudgående bevilling af appellerne som omhandlet i denne statuts artikel 58a har til formål at begrænse Domstolens prøvelse til spørgsmål, der har betydning for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, skal kun de anbringender, der rejser sådanne spørgsmål, og som er godtgjort af appellanten, således behandles af Domstolen i forbindelse med appellen (kendelse af 10.12.2021, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, præmis 21, og af 16.11.2022, EUIPO mod Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, præmis 24).

12 En anmodning om bevilling af appel skal således under alle omstændigheder klart og præcist angive de anbringender, som appellen er baseret på, identificere det retlige spørgsmål, der er rejst ved hvert enkelt anbringende, med den samme klarhed og præcisere, hvorvidt dette spørgsmål er vigtigt for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, og specifikt redegøre for grundene til, at det pågældende spørgsmål er vigtigt i forhold til det påberåbte kriterium. Navnlig hvad angår appelanbringenderne skal anmodningen om bevilling af appel omfatte en præcisering af den EU-retlige bestemmelse eller den retspraksis, der er blevet tilsidesat i den

appellerede dom eller kendelse, en kortfattet redegørelse for, hvori den retlige fejl, som Retten angiveligt har begået, består, og en angivelse af, i hvilket omfang denne fejl har påvirket resultatet af den appellerede dom eller kendelse. Når den retlige fejl, der påberåbes, følger af en tilsidesættelse af retspraksis, skal det i anmodningen om bevilling af appel angives kortfattet, men klart og præcist, for det første hvor den påståede tilsidesættelse findes ved angivelse af såvel de præmisser i den appellerede dom eller kendelse, som appellanten anfægter, som de præmisser i Domstolens eller Rettens afgørelse, som er blevet tilsidesat, og for det andet de konkrete grunde til, at en sådan tilsidesættelse rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling (kendelse af 10.12.2021, EUIPO mod The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

13 I det foreliggende tilfælde bemærkes for det første, at anmodningen om bevilling af appel klart og præcist angiver sine to anbringender, som vedrører dels en ukorrekt anvendelse af Domstolens praksis vedrørende anvendelsen af artikel 19, stk. 3, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og dels en tilsidesættelse af chartrets artikel 47.

14 For det andet, hvad angår første anbringende, bemærkes, at anmodningen om bevilling af appel i tilstrækkelig grad redegør for, hvad den angivelige fejl som følge af manglende hensyntagen til retspraksis består i, i hvilket omfang denne påståede fejl har påvirket konklusionen i den appellerede kendelse, og de konkrete grunde til, at en sådan fejl, hvis den påvises, vil rejse et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling. Det fremgår nemlig af anmodningen, at den angivelige fejl består i, at retspraksis i præmis 81 i dom af 24. marts 2022, PJ og PC mod EUIPO (C-529/18 P og C-531/18 P, EU:C:2022:218), som fastslog, at i en situation, hvor klienten, en fysisk person, selv er partner og stiftende medlem af advokatfirmaet og derfor kan udøve en effektiv kontrol med medarbejderen, må det antages, at de forbindelser, der består mellem den ansatte advokat og den partner, der er klient, er af en sådan karakter, at de klart påvirker advokatens uafhængighed, i den appellerede kendelses præmis 33 ff. blev overført på appellanten, som er en juridisk person. Ifølge anmodningen ville søgsmålet ved Retten, såfremt en sådan fejl var blevet konstateret, være blevet antaget til realitetsbehandling.

15 I henhold til den bevisbyrde, der påhviler ophavsmanden til en anmodning om bevilling af appel, skal appellanten godtgøre, at appellen uafhængigt af de retlige spørgsmål, som den pågældende påberåber sig i sin appel, rejser et eller flere vigtige spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling, idet dette kriterium er mere vidtrækkende end den appellerede dom og i sidste ende appellen (kendelse af 16.11.2022, EUIPO mod Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

16 Dette indebærer i sig selv, at eksistensen af sådanne spørgsmål og betydningen heraf skal godtgøres ved angivelse af konkrete oplysninger, der vedrører det pågældende tilfælde, og ikke blot generelle argumenter (kendelse af 16.11.2022, EUIPO mod Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

17 I den foreliggende sag har appellanten for det første identificeret det spørgsmål, der rejses af første anbringende og i det væsentlige vedrører afklaringen af, om retspraksis i præmis 81 i dom af 24. Marts 2022, PJ og PC mod EUIPO (C-529/18 P og C-531/18 P, EU:C:2022:218), vedrørende anvendelsen af artikel 19, stk. 3, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol indebærer, at advokatens uafhængighed også påvirkes, når klienten er en juridisk person, hvis direktør ejer det advokatfirma, hvor den advokat, der repræsenterer denne klient, er ansat.

18 For det andet har appellanten fremhævet, at det retlige spørgsmål, som rejses af det første anbringende, går ud over dette anbringendes rammer, idet besvarelsen af dette spørgsmål vil give retningslinjer vedrørende klientens repræsentation og dermed om, hvorvidt søgsmål kan antages til realitetsbehandling, med langt videre rækkevidde end varemærkeretten. Således har appellanten redegjort for de konkrete grunde til, at et sådant spørgsmål er vigtigt for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling.

19 For det tredje, hvad angår det spørgsmål, der rejses af appellens andet anbringende, bemærkes, at anmodningen om bevilling af appel i tilstrækkelig grad redegør for, hvad den angivelige fejl som følge af manglende hensyntagen til retspraksis består i, i hvilket omfang denne påståede fejl har påvirket konklusionen i den appellerede kendelse, og de konkrete grunde til, at en sådan fejl, hvis den påvises, vil rejse et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling.

20 Det fremgår nemlig af anmodningen, at den angivelige fejl i det væsentlige består i, at Retten ikke oplyste appellanten om, at denne ikke var behørigt repræsenteret af en advokat som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i Rettens procesreglement, og artikel 19, stk. 3 og 4, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, og heller ikke gjorde det muligt for appellanten at blive behørigt repræsenteret. Desuden har appellanten i tilstrækkelig grad redegjort for, at den omstændighed, at Retten, før den afviste at antage søgsmålet til realitetsbehandling, ikke satte appellanten i stand til at skifte repræsentant i tide, har påvirket konklusionen i den appellerede kendelse. I modsat fald ville appellanten nemlig have haft mulighed for at forhindre, at søgsmålet blev afvist.

21 Endelig har appellanten for det første identificeret det spørgsmål, der rejses af andet anbringende og i det væsentlige vedrører afklaringen af, om chartrets artikel 47, når en part ifølge Retten ikke er behørigt repræsenteret af en advokat som omhandlet i artikel 51, stk. 1, i Rettens procesreglement, sammenholdt med artikel 19, stk. 3 og 4, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, indebærer, at Retten, før den træffer afgørelse om at afvise søgsmålet, skal oplyse denne part herom og give vedkommende mulighed for at blive behørigt repræsenteret. For det andet fremgår det af anmodningen om bevilling af appel, at Rettens eventuelle forpligtelse til at sætte en appellant i stand til at skifte repræsentant, før den afviser at antage søgsmålet til realitetsbehandling, er væsentlig i en grad, der går ud over den appellerede kendelse. I denne henseende bemærkes, at et sådant spørgsmål ikke er knyttet til et specifikt EU-retligt område, men vedrører alle typer tvister ved Retten, som kræver repræsentation ved en advokat som omhandlet i artikel 19, stk. 3, sammenholdt med artikel 53, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol.

22 Henset til de forhold, som appellanten har redegjort for, påviser den foreliggende anmodning om bevilling af appel i tilstrækkelig grad, at appellen rejser vigtige spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng og udvikling.

23 På baggrund af det ovenfor anførte admitteres appellen i det hele.

Sagsomkostninger

24 Det fremgår af artikel 170b, stk. 4, i Domstolens procesreglement, at såfremt appellen helt eller delvis admitteres i henhold til de kriterier, der er anført i artikel 58a, stk. 3, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, fortsættes proceduren i overensstemmelse med dette reglements artikel 171-190a.

25 I henhold til procesreglementets artikel 137, som finder anvendelse på appelproceduren i henhold til samme reglements artikel 184, stk. 1, træffes der afgørelse om sagsomkostninger ved den dom eller kendelse, hvormed sagens behandling ved Domstolen afsluttes.

26 Idet anmodningen om appel tages til følge, udsættes afgørelsen om sagsomkostningerne.

Af disse grunde bestemmer Domstolen (afdelingen for bevilling af appel):

1) Appellen admitteres.

2) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Underskrifter